

En extra syster - uppdaterad version

Min nya syster gav mig inte någon som helst förberedelse. Ingen intro i stil med att med att känna sparkar i mammas mage eller bekanta sig med sambons medföljande plastsyskon, och absolut ingen betänketid. Hon föddes helt enkelt i mitten av vårterminen ur en gul hink med en bottenskylla av döda flugor som stod kvarglömd utanför skolmatsalen, steg upp som en två meter hög rök, materialiserade sig till en blek, finnickig skolflicka i jeans och tröja, klampade uppför trappan och satte sig i bänken jämte mig.

Jag var inte riktigt säker på att klasskamraterna och lärarna kunde se henne, fast hon var så stor. Hon var fortfarande lite suddig i kanterna. När hon följde med mig över skolgården för att möta pappa som stod och väntade på mig med sin gula skåpbil hade hon troligen fått tydligare konturer, för pappa verkade fatta med en gång.

- Det här är Stina, sa jag.

Det var självklart att hon hette Stina, jag hade inte ens frågat. Pappa frågade inget heller, tog henne inte för en ny kamrat, utan förklarade bara att hon kunde sova i vindsrummet. Jag nickade, Stina hoppade in i baksätet och började genast pillra med takluckan. Det var ingen konst för henne, hon var ju så lång.

Vi åt köttbullar, potatis, gurka och lingon. Stina tog tre portioner och såg ut att växa för varje tugga. Efter maten visade mamma och pappa Stina hennes rum. Min fyra år äldre syster Mikaela och jag blev ensamma i köket. Mikaela surade.

- Tycker du inte om henne? undrade jag.

- Nej. Jag vill inte ha någon ny syster. Jag vill bara ha dig.

En sådan tillgivenhet hade jag aldrig hört henne uttrycka förut.

Stina kom ner från trappan, stötte huvudet i taket och såg måttligt nöjd ut.

- Jag känner mig så romantisk, jag vill hellre sova i din säng, sa hon och log mot mig.

Jag förklarade att det absolut inte gick för sig. Pappa tog vid och läxade upp Stina för att hon hade glömt stänga takluckan i bilen innan det började regna. Nu var det risk för vattenskador. Hon hade ju aldrig fått någon uppfostran, så vi fick försöka hjälpas åt. Vi diskuterade problemet med hur hon skulle kunna gå i skolan när hon inte hade något personnummer, och kom fram till att hon helt enkelt skulle kunna säga att hon hade tappat bort det. Kanske kunde skolsköterskan hjälpa till?

*

Nästa morgon släppte pappa av Stina och mig i borte hörnet av skolgården, eftersom det inte fanns någon parkeringsplats på närmare håll. Vi gick diagonalt över löparbanorna förbi klätterställningen. Det duggregnade och vägen kändes evighetslång. Kompisarna formerade sig i klungor och blängde. Jag kunde höra hur de viskade. Säkert utgjorde vi en märklig syn. Jag tillhörde de kortaste i sexan, och Stina var nog nästan dubbelt så lång som jag.

Vaktmästaren hade redan hunnit fixa en extra hög bänk till Stina. Stina hoppade genast upp i barstolen och satte sig till rätta.

- Det ska nog bli bra, ska du se, sa vår fröken. Hon log lite besvärat och ignorerade de stirrande klasskamraterna.

Första lektionen var matematik. Stina fick en mattebok och började genast i största förtjusning fylla den med siffror. När jag körde fast på det första lästalet sneglade jag i Stinas bok och upptäckte att alla hennes siffror var spegelvända. Treorna liknade stora E och sexorna lilla a. De andra talen såg ut som grekiska eller något. Bara nollorna och åttorna var sig lika.

Jag ville inte säga något så att resten av klassen hörde, hon var ju trots allt min syster, så jag räckte bara upp handen och pekade i Stinas bok. Fröken tittade och nickade. Sedan tog hon sin rödpenna och skrev siffrorna på det riktiga hållet, under Stinas. Det verkade ändå som om själva talen och summorna var de rätta, för fröken bytte inte ut några siffror, bara vände på dem.

- Aha! utbrast Stina, högt och ljudligt. Hon suddade så att det skvätte, fick något ljust i blicken, flyttade över pennan till vänster hand och skrev glatt vidare. Nu såg hennes siffror ut som frökens.

Jag funderade på om det hade legat en spegelskärva på botten av den där gula hinken, som Stina uppstått ur? Det skulle kanske kunna förklara en del av hennes uppförande.

*

På rasten blev det tufft. Flickgänget som jag oftast brukade hänga med bollade och hoppade twist som

vanligt, men nu när jag hade Stina i sällskap låtsades de inte se mig. Jag kastade en blick mot en annan grupp som hoppade långrep, men insåg snart att Stina var alldeles för lång. Hon skulle behövt ett långrep som kortrep, liksom. Snart började frågorna och glåporden hagla.

- Pucko!

- Långo!

- Hon kan ju inte ens kasta boll!

- Är hon ett UFO?

- Vilken storlek har hon i skor? 52 eller?

- Är hon verkligen din syrra? Varför gick hon inte här på skolan förut då?

- Har din pappa knullat med nån annan?

- Eller din morsa va?

Till att börja med knöt jag händerna i fickorna och låtsades inte höra. Men när pojkarna började turas om att sätta krokben för Stina och peta av hennes mössa med bandyklubbarna blev jag förbannad. Jag klev upp på trappan och skrek:

- Håll käften då så ska ni få höra sanningen!

Faktiskt tystnade de flesta av mobbarna, och spetsade öronen. En viss respekt hade jag ännu med mig. Jag var ju i alla fall snabbast i skolan på frirundor i brännboll.

- Stina är min tvillingsyster. Vi växte upp tillsammans men sen gick hon i en annan skola för att lärarna inte skulle blanda ihop oss.

- Blanda ihop? Ni är ju inte lika nånstans!

- Du är ju kort och har kort hår som en kille va, och Stina är lång som en skyskrapa med flätor som repstegar.

- Pippi Långstrump!

- Pucko-Pippi!

- Håll käften! vrålade jag igen. När vi föddes var vi lika stora!

- Var ni?

- Alltså, först var vi små som tummar båda två, så mamma hade inte ens märkt att hon var med barn. Men vi var jättepigga i alla fall. Mamma la mig vid högra tutten och Stina vid den vänstra. Det var bara det att det fanns en lönngång emellan tuttarna, en hemlig kanal som bara funkade på ena hållet, så Stina fick nästan all mjölken och det var därför som hon växte mycket fortare. Mamma kunde inte byta sida för då skulle hon kanske blandat ihop vem som var vem. Och sen när man ändå såg skillnaden så ville vi inte byta tutte. Då bara skrek vi så det slog lock för öronen, så hon fick byta tillbaks igen!

Det ringde in och vi rusade uppför trappan. Stina stötte till mig med armbågen och skrattade så det ekade mellan stenväggarna. Hon tog tre trappsteg i ett kliv, så ingen hann sätta krokben.

*

Skolsköterskan kunde tyvärr varken förklara Stinas abnorma tillväxtkurva eller ge henne ett personnummer. Hon hänvisade oss till Migrationsverket. Mamma och pappa visste inte riktigt hur de skulle hantera frågan. I praktiken hade ju Stina kommit till oss från ett annat land, kanske från en annan värld. Frågan var bara hur hon skulle kunna söka asyl. Hon hade ju ingen bevisbar nationalitet och inga släktingar, utom oss.

Stina blev fortfarande mer eller mindre osynlig emellanåt, liksom suddig och upplöst i konturerna. Jag funderade på om hon gjorde det med vilje, men fick inte någon riktig klarhet i saken. Hon kunde försvinna i skolmatsalen och dyka upp i gympasalen helt utan förvarning med ett knäckebröd mellan tänderna. En gång på musiken tog hon i så hon höll på att spricka på sluttonen i En kulen natt natt natt och upplöstes i intet på ett ögonblick. Den gången kan jag svära på att det inte var meningen, för minen som hängde kvar ovanför Stinas plats var rejält förvånad. På rasten hittade jag henne i toppen av klätterställningen. Jag fick låna ett rep i gympasalen för att rädda henne.

*

De verkliga problemen uppstod efter påsklovet. Det var då Stina började förvandla sig till giraff. Första gången det hände trodde jag bara det var en synvilla, orsakad av den gula storprickiga klänningen som

mamma hade sytt åt henne. Men så upptäckte jag att hon spetsade öronen på ett sätt som inte kunde betecknas som riktigt mänskligt, och att hon dessutom hade utvecklat antenner. Riktiga giraffantenner, och en formidabelt smäcker lång giraffhals.

Giraffen såg väldigt olycklig ut, så Stina kunde säkert inte rå för förvandlingen. Snart stirrade alla klasskamraterna mot det hörn där Stina och jag satt. Fröken svalde ljudligt några gånger. Ett ögonblick såg det faktiskt ut som om hon skulle svimma, men så tog hon sig samman, lyfte luren till interntelefonen och bad rektorn komma omedelbart. Snart stod han i dörröppningen och stirrade, han också. Efter fem sekunders magisk tystnad grep han fröken i den lätt darrande armen och drog ut henne i korridoren för överläggningar. Fröken kom strax in igen, tog mig diskret avsides och viskade att det nog var bäst om jag följde Stina hem, så fick vi diskutera saken vidare i morgon.

Giraffen galopperade med klapprande hovar nedför trapporna. Den verkade så tacksam över att få komma ut i friheten. Jag funderade på att be den att stanna till just nedanför trappan så att jag kunde svinga mig upp på ryggen och rida hem, men just då började djuret blekna i konturerna. Ungefär i mitten av skolgården hade Stina återtagit sin vanliga gestalt. Hon såg trött och glåmig ut. Jag rotade i fickorna och hittade ett tuggummi som jag gav till Stina. Vi sade ingenting till varandra på hela vägen hem.

*

När vi kom hem var redan karusellen i full gång. Klasskamraternas föräldrar hade ringt till Hem och Skola och haft ett informellt krismöte i största hast. De hade sökt upp mamma och pappa på jobbet och terroriserat dem med hot om anmälan till polisen, socialen och djurskyddsföreningen. Nu satt de vid köksbordet och grät. Stina och jag slog oss ner och stämde in i klagosången. Mamma hämtade en stor kökshandduk till Stina att torka tårarna på, och pappa strök henne valhant över den långa ryggen.

När brevbomberna och hundbajset började dyka upp i brevlådan samlades vi till ett allvarligt familjeråd och beslutade enhälligt att flytta till farfars sommarstuga. Rektor beviljade Stina och mig ledigt resten av terminen för enskilda angelägenheter. Pappa sade upp sig från jobbet och började rusta upp farfars fiskebåt. Mamma tog tjänstledigt och anmälde sig till en kurs i franska på distans för att kunna finnas till hands för Stina och mig.

Den enda som var lycklig i familjen var Mikaela, som just fått veta att hon kommit in på en reservplats på gymnasieskolans frisörutbildning i grannkommunen. Det var visserligen bara en månad kvar på vårterminen, men Mikaela ville ändå genast flytta hem till vår moster för att bekanta sig med den nya skolan och kanske få några poäng tillgodo inför nästa läsår. Mostern hade redan sagt ja, och Mikaela packade kläder så det stod härliga till. Jag visste att jag skulle sakna henne mer än vad jag någonsin kunde medge,

men eftersom läget var som det var med Stina hade jag inte riktigt tid att uttrycka mina känslor.

*

Sommarstugan var i sanning ett behändigt hus. Litet och vitmålat med vackert möblerade rum och härliga gömställen. Min tvillingsyster Stina sov nuförtiden i enkelsängen på andra sidan rummet, sedan vår stora syster flyttat hemifrån.

Sommaren var varm och våra lekar outtömliga. Vi lekte affär, påfågel och maskerad, vi lurade mamma och pappa att hon var jag och vice versa, eller att jag var fjorton år äldre och körde henne i barnvagnen. Då förvandlade hon sig till en docka eller en Playmo-gubbe. De gick på det varje gång. Vi trivdes som fiskar i vattnet, solade, badade och lät sommaren gå. Stina blev varken osynlig eller giraff på hela sommaren. Däremot växte hon en hel decimeter.

Min syster Stina hade en ljusare, mer modernistisk smak än jag. Hon avgudade tandlägarskåpet som vi fått ärva av farfar, liksom de små sockerbitsformade vindstrapporna på varsin sida huset, de som vi fick turas om att städa. Min favoritmöbel i huset var den urgamla brunröda byrån med ärggrön dekormålning, den vars lådor knappast gick att rubba med barnaarmar men som såg ut att rymma all världens hemligheter. Jag älskade också utegården med de gröna möblerna under de skuggande björkarna. Tegelplattorna var prydda av ett sirligt, mystiskt mönster. Det såg ut som en stor sjöstjärna som sträckte ut sina armar runt uteplatsen. Mönstret hade sina år på nacken och var på sina ställen rejält slitet. Jag tyckte ändå att det glimmade som guld i skymningen.

.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten